

บทที่ 5

สรุปและเสนอแนะ

จากการศึกษาในบทที่ 4 เกี่ยวกับปัญหาและการวิเคราะห์ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิของภาคเอกชนเพื่อป้องกัน ฟื้นฟู เยียวยา ภัยพิบัติและความเสียหายกรณีอุทกภัย ผู้ศึกษาขอเสนอบทสรุปและข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 บทสรุป

5.1.1 พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายหลักที่กำหนดอำนาจและหน้าที่ในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยไว้เป็นของรัฐบาลและหน่วยงานของรัฐ ความไม่ชัดเจน ครอบคลุมของพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ส่งผลให้การปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานรัฐหรือเจ้าหน้าที่รัฐเกิดความสับสน เพิกเฉย หรือปฏิบัติล่าช้า เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยไม่สัมฤทธิ์ผล

ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวไม่ได้บัญญัติให้ครอบคลุมถึงการให้สิทธิแก่ภาคเอกชนในการใช้สิทธิ หรือการกำหนดแผนรองรับการประกอบกิจการ หรือการดำเนินการมาตรการใดๆ เพื่อป้องกัน ฟื้นฟู เยียวยาภัยพิบัติและความเสียหายกรณีอุทกภัยไว้ แต่ในทางกลับกัน พระราชบัญญัตินี้ก็ไม่ได้บัญญัติห้ามการใช้สิทธิของภาคเอกชนไว้เช่นกัน ดังนั้นการกระทำใดๆ ของภาคเอกชนซึ่งไม่ใช่ของรัฐบาลจึงไม่ตกอยู่ภายใต้ “หลักไม่มีกฎหมาย ไม่มีอำนาจ” แต่ต้องอยู่ภายใต้หลักกฎหมายเอกชน คือ “หลักอิสระในทางแพ่ง” (Private Autonomy) นั่นคือภาคเอกชนย่อมสามารถใช้สิทธิของตนได้ แต่การใช้สิทธิของภาคเอกชนในการป้องกันภัยพิบัติกรณีอุทกภัย ต้องสอดคล้องกับแผนการป้องกันของรัฐบาลหรือท้องถิ่น และไม่เป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่น ตาม “หลักเพื่อนบ้านที่ดีต้องถ้อยทีถ้อยอาศัย”

5.1.2 การใช้สิทธิของภาคเอกชนในการสร้างเขื่อนหรือพนังกั้นน้ำเป็นการใช้สิทธิใช้สอย (Jus utendi) ของภาคเอกชนที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองไว้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 และสิทธิในเรื่องแดนกรรมสิทธิ์ในฐานะเจ้าของที่ดินตาม มาตรา 1335 นอกจากนี้แล้วยังเป็นการใช้สิทธิตาม “หลักการป้องกันภัยล่วงหน้า” (Precautionary Principle) ซึ่งเป็นวิธีการป้องกันภัยพิบัติและความเสียหายกรณีอุทกภัยวิธีหนึ่งในแนวทางการป้องกันน้ำท่วมตาม

แนวพระราชดำริ นอกจากจะช่วยป้องกันโรงงานและนิคมอุตสาหกรรมให้ปลอดภัยจากภัยพิบัติและความเสียหายกรณีอุทกภัยแล้วยังสามารถช่วยป้องกันหรือลดปัญหาต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นตามมาจากการถูกน้ำท่วมขัง ไม่ว่าจะเป็นปัญหากลุ่หมายเกี่ยวกับการฟื้นฟู หรือการเยียวยา ตามที่ได้ศึกษาไว้ในบทที่ 4 เป็นต้น นอกจากนี้แล้วยังช่วยให้ชุมชน ร้านค้า ศูนย์การค้า โรงพยาบาล ระบบสาธารณูปโภคต่างๆ ตลอดจนพื้นที่ที่เป็นสวนหรือที่ดินว่างเปล่าที่อยู่ภายในนิคมอุตสาหกรรมรอดจากการถูกน้ำท่วมขัง ซึ่งรัฐบาลหรือหน่วยงานและเจ้าหน้าที่รัฐสามารถใช้ประโยชน์ทั้งในด้านการใช้นิคมอุตสาหกรรมเหล่านั้นเป็นศูนย์อพยพและช่วยเหลือให้แก่ประชาชนทั้งที่อยู่อาศัยในชุมชนอื่นหรือชุมชนใกล้เคียงโดยรอบนิคมอุตสาหกรรม และยังสามารถใช้เป็นศูนย์ประสานงานสำหรับการปฏิบัติการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยทำให้การปฏิบัติการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเป็นไปได้อย่างสะดวก รวดเร็วและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

5.1.3 พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ได้บัญญัติให้สิทธิแก่ภาคเอกชนในเรื่องการมีส่วนร่วมในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยกับหน่วยงานรัฐน้อยเกินไปต่างๆ ที่ภาคเอกชนเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบและความเสียหายจากอุทกภัยเป็นมูลค่ามหาศาล อีกทั้งภาคเอกชนมีศักยภาพและความพร้อมในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น ผู้เชี่ยวชาญองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับอุทกภัย วิศวกรรม เทคโนโลยี เครื่องมือ อุปกรณ์ ความคล่องตัว และที่สำคัญคือเงินทุน เป็นต้น ดังนั้น หากเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนมีสิทธิเข้าร่วมในการป้องกันภัยพิบัติกรณีอุทกภัยมากกว่าที่พระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ให้สิทธิไว้ในปัจจุบัน จะช่วยบรรเทาภาระของรัฐบาลหรือหน่วยงานรัฐในเรื่องการป้องกันปัญหาได้และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมมากกว่า

5.1.4 ถึงแม้ว่าภาครัฐจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับภัยพิบัติและการแจ้งเตือนอุทกภัยอยู่หลายหน่วยงานก็ตาม แต่จากเหตุการณ์อุทกภัยปี พ.ศ. 2554 ที่ผ่านมามีข้อเท็จจริงให้เราเห็นถึงปัญหาของระบบการแจ้งเตือนอุทกภัยของรัฐ นั่นคือ ปัญหาการขาดศูนย์ข้อมูลรวมระดับประเทศในเรื่องของอุทกภัย ทำให้ไม่สามารถประเมินระดับความรุนแรง และคาดการณ์ผลกระทบได้อย่างแม่นยำ น่าเชื่อถือ การตัดสินใจแก้ไขปัญหาล่าช้า เพราะไม่มีข้อมูลที่เป็นระบบเพียงพอ ทำให้ผู้กำหนดนโยบายไม่กล้าตัดสินใจเพราะไม่มีข้อมูล กลัวตัดสินใจผิด เมื่อการแก้ไขปัญหาล่าช้าปัญหาก็ทวีความรุนแรงขึ้น จากการศึกษาพบว่าภาคเอกชนไม่ได้รับการคุ้มครองสิทธิตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550

5.1.5 วิธีการทางตุลาการเป็นอุปสรรคสำคัญอย่างหนึ่งและเป็นปัญหากฎหมายที่ทำให้ภาคเอกชนไม่สามารถใช้สิทธิในการขนย้ายทรัพย์สินเพื่อป้องกันภัยพิบัติและความเสียหายกรณีอุทกภัยได้ทัน อีกทั้งพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ไม่ได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายหรือแผนรองรับที่เหมาะสมเพื่อให้ภาคเอกชนสามารถใช้สิทธิในการป้องกันภัยพิบัติและความเสียหายกรณีอุทกภัยไว้จึงเป็นเหตุให้ภาคเอกชนได้รับความเสียหายเป็นมูลค่ามหาศาล

5.1.6 ปัญหาการจัดการกับพื้นที่ที่ถูกประกาศเป็นพื้นที่ประสบภัยพิบัติมีสาเหตุมาจากการที่ภาครัฐมีกำลังคนไม่เพียงพอ ขาดเครื่องมือ อุปกรณ์ในการจัดการพื้นที่และที่สำคัญคือขาดประสบการณ์ ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และแผนการรองรับกับกรณีที่เกิดขึ้นอาจเนื่องจากประเทศไทยไม่เคยเกิดเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อนจึงไม่ได้กำหนดแผนการไว้ ทำให้การฟื้นฟูความเสียหายจากภัยพิบัติกรณีอุทกภัยเป็นไปอย่างล่าช้า ส่งผลให้ภาคเอกชนไม่สามารถกลับเข้าดำเนินกิจกรรมตามปกติได้จึงเป็นการสร้างความเสียหายต่อเนื่องให้กับภาคเอกชนแม้ว่าภัยพิบัติกรณีอุทกภัยดังกล่าวจะสิ้นสุดลงแล้วก็ตาม

ดังนั้น ความล่าช้าที่เกิดขึ้นจึงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้ภาคเอกชนไม่สามารถเข้าดำเนินการฟื้นฟูความเสียหายได้และเป็นปัญหากฎหมายที่ต้องพิจารณาร่วมกันเพื่อหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมหรือให้สิทธิแก่ภาคเอกชนในการจัดทำแผนรองรับโดยเฉพาะสำหรับการจัดการกับพื้นที่โรงงานหรือนิคมอุตสาหกรรมเพื่อเป็นการช่วยเหลือและสนับสนุนให้การปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ในการจัดการกับพื้นที่ที่ประสบภัยพิบัติอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

5.1.7 ปัญหาการจัดการกับวัตถุอันตรายที่ปนเปื้อนอยู่ในน้ำที่ท่วมขังในพื้นที่โรงงานและนิคมอุตสาหกรรมเป็นปัญหาที่ภาครัฐและภาคเอกชนจะละเลยมองข้ามปัญหาดังกล่าวไปไม่ได้ เพราะผลกระทบที่ตามมาอาจสร้างความเสียหายต่อระบบนิเวศน์ สิ่งแวดล้อมและประชาชนที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงโดยรอบ

แต่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมายก็อาจทำได้ยาก ดังนั้น ปัญหาการจัดการวัตถุอันตรายจึงเป็นปัญหากฎหมายที่ต้องพิจารณาร่วมกันเพื่อหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมหรือกำหนดแผนรองรับการจัดการวัตถุอันตรายเพื่อให้สามารถจัดการได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพเพื่อคุ้มครองระบบนิเวศน์ สิ่งแวดล้อมและประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงโดยรอบ โดยที่มาตรการทางกฎหมายหรือแผนการจัดการวัตถุอันตรายดังกล่าวนี้ต้องไม่เป็นการสร้างภาระให้แก่ภาคเอกชนเกินสมควรด้วย

5.1.8 ปัญหาการต่อต้านของกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) หรือภาคประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนใกล้เคียงโดยรอบกับโรงงานหรือนิคมอุตสาหกรรมที่ถูกล้ำท่วมนั้นมีสาเหตุมาจากความวิตกกังวลถึงผลกระทบและอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตผนวกกับความตื่นกลัว (Panic) จากการรับรู้ข้อมูลหรือเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีต ทั้งจากภายในและนอกประเทศจึงทำให้เกิดความไม่แน่ใจในมาตรการทางกฎหมายหรือแผนการจัดการวัตถุนอันตรายซึ่งเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการจัดการวัตถุนอันตราย ดังนั้น มาตรการสำหรับแก้ปัญหานี้จึงต้องมีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมเพียงพอที่จะสร้างความมั่นใจให้กับองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และภาคประชาชน

5.1.9 การดำเนินการขออนุญาตเข้าประเทศ (Visa) หรือการขอใบอนุญาตทำงาน (Work Permit) ของเจ้าหน้าที่หรือผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศเพื่อการฟื้นฟูโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ ต้องใช้เวลาและยุ่งยากเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับการฟื้นฟู

ดังนั้น การตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อให้ภาคเอกชนสามารถดำเนินการฟื้นฟูโรงงานอุตสาหกรรมได้อย่างสะดวก รวดเร็วและสามารถกลับมาดำเนินการกระบวนการผลิตตามปกติเพื่อให้เศรษฐกิจของประเทศกลับฟื้นคืนมาอย่างรวดเร็วแล้ว รัฐมนตรีผู้มีอำนาจควรเร่งออกประกาศเพื่อแก้ไขปัญหากฎหมายเกี่ยวกับขั้นตอนในการดำเนินการขออนุญาตให้ผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศหรือคนต่างด้าวเข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรภายใต้เงื่อนไขใดๆ หรือยกเว้นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

5.1.10 มาตรการส่งเสริมการลงทุนเป็นเครื่องมือที่สำคัญเพื่อดึงดูดภาคเอกชนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศไทยและเป็นมาตรการที่ประเทศเพื่อนบ้านของไทยในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็นำมาใช้เช่นเดียวกัน ดังนั้นหากประเทศไทยไม่มีมาตรการส่งเสริมการลงทุนที่เหมาะสมโดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรการส่งเสริมการลงทุนสำหรับเชี่ยวชาญภาคเอกชนที่ได้รับ ความเสียหายจากกรณีอุทกภัยแล้วอาจทำให้ภาคเอกชนไม่กล้าที่จะขยายการลงทุนเพิ่มหรืออาจย้ายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้านแทนหากเห็นว่าผลตอบแทนจากการลงทุนในประเทศเพื่อนบ้านคุ้มค่ามากกว่า

จากการศึกษามาตรการเยียวยาโดยยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลที่คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีที่ให้แก่ภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายนั้น ใช้หลักเกณฑ์เดียวกัน กล่าวคือกำหนดให้โดยพิจารณาตามเขตส่งเสริมการลงทุนที่โรงงานและนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่ และให้สิทธิประโยชน์ในระยะเวลาที่เท่ากัน ตามตารางที่ 4.3 เป็นมาตรการที่ไม่เป็นธรรมกับภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายที่มีมูลค่าสูงกว่าภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายมูลค่าต่ำ

มาตรการเยียวยาโดยการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลแก่ภาคเอกชนที่ประสบภัยพิบัติ ตามตารางที่ 4.3 และไม่ได้ประสบภัยพิบัติ ตามตารางที่ 4.4 ถึงแม้ว่ามาตรการดังกล่าวทั้งสองจะมีความแตกต่างกันอยู่ แต่ความแตกต่างดังกล่าวก็ไม่มาก ดังนั้นจึงเป็นมาตรการที่ไม่เป็นธรรมสำหรับภาคเอกชนที่ประสบภัยพิบัติกรณีอุทกภัย

การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประกันภัยพิบัติเป็นแนวคิดที่ดีเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจและเยียวยาภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติกรณีอุทกภัย อีกทั้งยังเป็นการดึงดูดภาคเอกชนให้ตัดสินใจลงทุนต่อในประเทศไทย แต่ภัยพิบัติที่กองทุนให้การรับประกันยังไม่ครอบคลุมภัยพิบัติทุกประเภทที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 ดังนั้นรัฐมนตรีผู้ที่เกี่ยวข้องควรเร่งออกประกาศเพิ่มเติมภัยพิบัติอื่นๆ เพื่อให้เกิดความชัดเจนของภัยพิบัติและสร้างความมั่นใจแก่ภาคเอกชนให้มากยิ่งขึ้นว่าจะได้รับความคุ้มครองหากเสี่ยงลงทุนในประเทศไทยต่อไป

คณะกรรมการการบริหารจัดการกองทุนให้สามารถเติบโตและมีเสถียรภาพด้วยการบริหารจัดการความเสี่ยงโดยให้บริษัทรับประกันวินาศภัยในประเทศแบกรับความเสี่ยงภัยมากขึ้น หรือจัดทำประกันภัยต่อ (Reinsurance) กับบริษัทรับประกันวินาศภัยในต่างประเทศ

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 รัฐบาลควรแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย พ.ศ. 2550 เพื่อบัญญัติสิทธิของภาคเอกชนในการป้องกันตนเองจากภัยพิบัติกรณีอุทกภัยไว้ให้ชัดเจน รวมทั้งให้สิทธิภาคเอกชนในการมีส่วนร่วมกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในการจัดทำแผนรองรับภัยพิบัติกรณีอุทกภัย เพื่อให้ภาคเอกชนมีแนวทางในการป้องกันและเตรียมรับภัยพิบัติกรณีอุทกภัยได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

5.2.2 ภาคเอกชนควรจัดทำแผนประกอบกิจการเพื่อให้สามารถดำเนินการผลิตได้ตามปกติในระหว่างที่เกิดภัยพิบัติกรณีอุทกภัย อีกทั้งยังเป็นการป้องกัน และลดการสูญเสียหรือเสียหายจากภัยพิบัติกรณีอุทกภัยด้วย

5.2.3 แม้ว่าการสร้างเขื่อนหรือพนังกั้นน้ำของภาคเอกชนอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ สิ่งแวดล้อม หรือชุมชนใกล้เคียงบ้างก็ตาม ผู้ศึกษาเห็นว่าผลกระทบดังกล่าวน่าจะสามารถแก้ไขหรือหามาตรการลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ง่ายกว่าการแก้ไขปัญหากลุ่มอื่นๆ ที่อาจเกิดขึ้นหากปล่อยให้โรงงานหรือนิคมอุตสาหกรรมถูกน้ำท่วม เช่น ปัญหากลุ่มเกี่ยวกับการจัดการพื้นที่ที่ถูกประกาศให้เป็นพื้นที่ภัยพิบัติ หรือปัญหากลุ่มเกี่ยวกับการจัดการวัตถุอันตราย เป็นต้น

การใช้เทคโนโลยีมาช่วยออกแบบในการก่อสร้างเขื่อนหรือพนังกั้นน้ำ เพื่อลดแรงดันและการไหลของน้ำ การใช้พื้นที่รองรับน้ำในนิคมอุตสาหกรรมที่มีอยู่แล้วเป็นแก้มลิงให้น้ำไหลเข้ามาในเขตนิคมอุตสาหกรรมเพื่อช่วยลดปริมาณน้ำท่วมขัง ตลอดจนการใช้ระบบระบายน้ำของนิคมอุตสาหกรรมที่มีอยู่เป็นทางระบายน้ำ (Flood way) หรือผันน้ำไปอีกทางหนึ่ง เหล่านี้เป็นต้น ก็เป็นทางแก้ปัญหาหรือลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการสร้างเขื่อนหรือพนังกั้นน้ำได้

5.2.4 การใช้มาตรการส่งเสริมการลงทุนเพื่อเยียวยาให้กับภาคเอกชนที่ประสบภัยพิบัติกรณีอุทกภัยนั้น คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ควรพิจารณาหาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมสำหรับภาคเอกชนที่ประกอบกิจการแต่ละประเภทเท่านั้น และไม่ควรถูกกำหนดหลักเกณฑ์เป็นอย่างเดียวกัน เนื่องจากผลของมาตรการที่เหมือนกันอาจทำให้ภาคเอกชนบางรายได้รับประโยชน์มากเกินไป (Excess Profit) กว่ามูลค่าความเสียหายที่ภาคเอกชนรายนั้นได้รับ เพราะนอกจากจะเป็นการไม่เป็นธรรมกับภาคเอกชนรายอื่นแล้ว การที่ภาคเอกชนได้รับประโยชน์มากเกินไปย่อมหมายถึงประเทศชาติกำลังสูญเสียประโยชน์นั่นเอง

5.2.5 รัฐบาลไม่ควรใช้มาตรการส่งเสริมการลงทุนแต่เพียงอย่างเดียวมาเป็นเครื่องมือเยียวยาภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายเพื่อให้ลงทุนในประเทศต่อไป แต่รัฐบาลควรเร่งหามาตรการอย่างอื่นเพื่อสร้างความมั่นใจหรือเป็นหลักประกันให้แก่ภาคเอกชนในการที่จะตัดสินใจลงทุนในประเทศไทยต่อไป เช่น กำหนด “แอคชั่นแพลน” (Action Plan) ในเรื่องการบริหารจัดการเกี่ยวกับภัยพิบัติกรณีอุทกภัยที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน การมีศูนย์เตือนภัยพิบัติหรือระบบเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ การบัญญัติกฎหมายให้สิทธิแก่ภาคเอกชนในการป้องกันภัยพิบัติกรณีอุทกภัยหรือเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยโดยกำหนดแผนรองรับการประกอบกิจการในกรณีที่เกิดภัยพิบัติกรณีอุทกภัยโดยแผนรองรับการประกอบกิจการของภาคเอกชนนั้นต้องสอดคล้องกับแผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยด้วย เพื่อเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับภาคเอกชนเกี่ยวกับภัยพิบัติกรณีอุทกภัยที่อาจเกิดขึ้นได้อีกในอนาคต

5.2.6 การพิจารณาใช้มาตรการเยียวยาแก่ภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติกรณีอุทกภัยเพื่อให้ภาคเอกชนลงทุนในประเทศต่อไปนั้น รัฐบาลควรใช้วิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้เป็นโอกาสในการจูงใจภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายจากภัยพิบัติกรณีอุทกภัยโดยนำมาตรการส่งเสริมการลงทุนมาใช้เป็นเครื่องมือให้ภาคเอกชนที่ได้รับความเสียหายจากอุทกภัยปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีการผลิตแบบเดิมที่สร้างมลภาวะหรือผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้หันมาใช้เทคโนโลยีการผลิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อช่วยลดปัญหาสภาพอากาศเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งของอุทกภัย ปัญหาสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับแนวคิดในการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมใน

ด้านการป้องกันมลภาวะเป็นพิษอีกด้วย ดังเช่นมาตรการส่งเสริมการลงทุนใน บทที่ 4 ข้อ 4.3.1
ข้อ 3 หน้า 156